பாரதி வழி

விலை 4 அ.

பாரதி வழி

எழுதியது :

ப. ஜீவானந்தம்

ஜனசக்தி பிரசுராலயம்
6, டேவிட்ஸன் தெரு,
ஜி. டி., சென்னை.

அக்டோபர் 1947] [விலை 4 அணா

Published by the Janasakthi Publishing House, Q.H.M.S. 402
Printed at the Janasakthi Press, Madras
Date of Printing: 9th October 1947

2

3:50

தமிழின்பம்

N. Venkataraman

ஆசிரியர்

ரா. பி. சேதுப்பிள்ளை, B. A., B. L.

தமிழ் ஆராய்ச்சித்துறைத் தலைவர்

சென்னைப் பல்கலைக் கழகம்

விற்பனை உரிமை:

நியூ இந்தியா புக் ஹவுஸ்

இராமச்சந்திரபுரம் (P. O.)

திருச்சி ஜில்லா.

ரூ. [illegible]—0—0

முதற்பதிப்பு—1948.

சென்னை விற்பனை உரிமை:—

முருகன் நூலகம்,

80, திருப்பள்ளித்தெரு,

சென்னை 1.

Printed at the Rajan Electric Press, Madras.

Paper supplied by the auther, T. P. 14 and Q.H. No. 191, —1—'48.

பாரதி வழி

சுதந்திரம் வந்துவிட்டது, பாரதி கண்ட கனவு நனவாகிவிட்டது என்று எழுதாத பத்திரிகை இல்லை, பேசாத மக்கள் இல்லை இன்று. எந்தப் பக்கம் திரும்பினாலும் கேட்கிறது "சுதந்திரப் பள்ளு".

பாரதியை, அவர் வாழ்ந்த காலத்தில் அநேக வைதீக விமர்சகர்கள், தற்கால நல உரிமைகளை குறிக்கோளாகக் கொண்டே கவி புனைந்திருக்கிறார் என்று குறை கூறினர்.

இலக்கணம் அறியாத கவிஞன் என்று நன்னூல்-பண்டிதர்கள் அகம்பாவ வெறியில் வாய்க்கொழுப்போடு ஆதாரமின்றி அர்த்தமற்றுப் பேசினர், வெறும் தேசியக் கவி என்று பலர் அவமதிப்போடு பார்த்தனர்.

பெண் விடுதலைப் பித்தன் என்று சிலர் ஆத்திரப்பட்டனர். கஞ்சாப் புலவன் என்று இளக்காரமாக ஏசினவர்களும் உண்டு.

அவர் காலஞ்சென்ற பின், கொஞ்ச காலத்திற்கு முன்கூட, பாரதி மகாகவியா அல்லவா என்ற விவாதம் அமர்க்களப்பட்டது எழுத்தாளர்களிடையில்.

மக்களின் முன்னோடி

"பாரதியா, பார்ப்பான்தானே?" என்று பழிக்கக் கூடிய தூய தனித்தமிழ்க் குருதி நரம்புகளில் பீறிட்டுப் பாய்கிற 'செங்குட்டுவன், வளவன், செழியன்' வழிவழி வந்தோரும் தமிழகத்தில் இல்லாமலில்லை.

பாரதி தேசியக் கவியாக இருந்து, மகாகவியாக மாறி, புதுமைக் கவியாகப் பொலிந்து, புரட்சிக் கவியாகவும் பொதுமக்கள் கவியாகவும் புகழ்மாலை சூட்டப்படுகிறார் இன்று. அன்று ஒதுக்கப்பட்டவர் இன்று துதிக்கப்படுகிறார்—மக்களின் அரசியல், பொருளாதார, சமூக அறிவு வளர்ச்சியின் விளைவாக.

பாரதியின் எழுத்துக்கள் நமது தேசிய இயக்கத்தின் பலதிறப்பட்ட போக்குகளை—நடமாட்டங்களையும் கருத் தோட்டங்களையும்—சிறந்த முறையில் படம் பிடித்துக் காட்டுகிறது. ஒவ்வொரு தலைசிறந்த கலைஞனையும்போல் தன் காலத்தில் ஏற்பட்ட சமூக, அரசியல் மறுமலர்ச்சி யையும் புது விழிப்பையும் கூர்மையாக கவனித்தான் பாரதி.

நிகழ்கால நலன்களைப் பற்றித்தானே பெருமிதமாக பாடியிருக்கிறார் என்று, மதிப்பீட்டில் பாரதியாருக்குக் குறைவாக 'மார்க்' போடுகிறவர்களுக்கு ஒரு உண்மை விளங்கவில்லை. தற்காலிகமாகத் தோன்றும் அல்லது காட்சியளிக்கும் சமுதாய, அரசியல் பிரச்னைகளுக்கு அப் பாற்பட்ட, நிரந்தர உண்மைகளென்று சொல்லத் தக்க வைகள் ஒன்றுமில்லை யென்பதை அவர்கள் மறந்துவிடு கிறார்கள்.

பாரதியின் பெருமை—தனிச்சிறப்பு—தேசிய இயக் கத்தின் மகத்துவத்தை அல்லது விரிந்து பரந்த தேசிய இயக்கத்தை—அதனுடைய பன்முகங்களிலும் கண்டதி லேயே அடங்கியிருக்கிறது.

அரசியல் சுதந்திரத்தைப்பற்றி அருமையாகப் பாடிய கவிஞன் என்றே, பொதுப்படையாக அடிக்கடி பாராட் டப்படுகிறான் பாரதி. அவனுடைய எழுத்துத் திருப்பணி யில் ஒரு பகுதிதான் இது.

பாரதியைப்பற்றி அறிய வேண்டுமானால், தேசிய இயக்கம் பூராவையும், அதன் எல்லாத் துறைகளையும், சகல அம்சங்களையும் அதன் வலு, வலுவின்மைகளை யும் இறுதியாக அது எத்திக்கை நோக்கி முன்னேறி வந் துள்ளதென்பதையும் அறிந்து தீரவேண்டும்.

ஒரேயடியாக, காலத்தைத் தாண்டி எந்த மனிதனும் வாழமுடியாது. எத்துணை தீர்க்கதரிசியாயினும் கால வரம்புகளை முற்றும் மீறிச் சென்றுவிட முடியாது. கவி ஞனும் மனிதன்தானே! இந்த உண்மையை மறந்துவிடா மல் பாரதியை ஆராய்ந்தால், பாரதியின் பெருமை இன் னும் அதிகரிக்கும்.

நாட்டன்பில் திளைத்த நல்லிசைப் பாவலன்

"ஆதிபகவன் முதற்றே உலகு"

என்று தொடங்கினான் வள்ளுவன்.

"அலகிலா விளையாட்டுடையாரவர்
தலைவரன்னவர்க்கே சரணாங்களே"

என்று வணங்கினான் கம்பன்.

"....................................எங்கள்
மாநிலத்தாயை வணங்குது மென்போம்"

என்று பாரதி ஆரம்பித்தான்.

தெய்வ பக்தியின் இடத்தில் தேசபக்தியை ஏற்றி வைத்துப் போற்றிநின்ற முதல் தமிழ்க்கவி பாரதிதான்.

"நாட்டன்பில்லா நடைப்பிணம்" என்று "மனோன் மணியம்" சுந்தரம் பிள்ளை கூறுகிறாராயினும்,

"பெற்ற தாயும் பிறந்த பொன்னாடும்
நற்றவ வானினும் நனிசிறந்தனவே"

என்று தேசபக்திக்கு முதல்வரிசைஅளித்தவன் பாரதியே.

"பாருக்குள்ளே நல்ல நாடு—எங்கள்
பாரத நாடு"

என்று போற்றி நாட்டன்பை மக்களிடம் தட்டி எழுப்பி,

"சொந்த நாட்டில் பரர்க்கடிமை செய்தே
துஞ்சிடோம்—இனி—அஞ்சிடோம்"

என்று ஆவேசக்கனலை மூட்டி,

"பாரத தேசமென்று பெயர் சொல்லுவார்—மிடிப்
பயங்கொல்லுவார் துயர்ப்பகை வெல்லுவார்"

என்று நம்பிக்கை ஊட்டுகிறான்.

வீரசுதந்திரம் விரும்பினான்

தேச பக்தியை எழுப்ப, அடிமைத்தனத்தில் வெறுப்பை மூட்டுகிறான்.

"புல்லடிமைத் தொழில் பேணி—பண்டு
போயின நாட்களுக்கினி மனம் நாணி
தொல்லை யிகழ்ச்சிகள் தீர—இந்தத்
தொண்டு நிலைமையை 'தூ' வென்று தள்ளி
வந்தே மாதரமென்போம்"

என்று நாட்பட்ட அடிமைத்தனத்தால் தடித்துப்போன தோலிலும் 'சுரீர்' என்று தைக்கும்படி சாட்டை கொடுத்து எழுப்புகிறான். "இளந் தமிழா! பள்ளி எழுந்தருளாயே" என்ற பாட்டுக் கேட்கிறது.

அடிமை வாழ்வில் அருவருப்பையும் ஆத்திரத்தையும் ஊட்டி,

"குப்பை விரும்பும் நாய்க்கே—அடிமை
கொற்றத்தவிசு முண்டோ?"

என்று ஆங்கிலேயன் மூலம் இந்தியனின்—தமிழனின் ஆத்திர நெருப்பில் எண்ணெய் வார்த்து, மான உணர்ச்சியைக் கிளறி,

"மானிட ஜென்மம் பெறுவதற் கரிதெனும்
வாய்மையை உணர்ந்தாரேல்—அவர்
ஊனுடல் தீயினும் உண்மைநிலை தவற
உடன்படு மாறுளதோ?"

என்று வினவி, வீர சுதந்திர வேட்கையைக் கிளப்புகிறான் பாரதி.

பாரதி வேண்டிய சுதந்திரம், பாரதி தூண்டிய சுதந்திரம், மிகப் பெரிது. அது "ஆரமுது", புளித்த கள் அல்ல. அது 'விண்ணில் இரவி', மின்மினி அல்ல. "கண்ணிலுமினியது அந்த சுதந்திரம்". பாரதி கருத்தில் இந்த சுதந்திரம் "கண்ணீரும் செந்நீரும்" பாய்ச்சி வளர்க்கப் பட்டது, படுவதேயன்றி, "தண்ணீர் விட்டு" வளர்க்கப் பட்டதோ, படுவதோ அல்ல. ஆகவே, இதை 'வீர சுதந்திரம்' என்று வீறுகொண்டு பாடுகிறான். "வேண்டும்" என்று சுயாட்சி கேட்ட திலகர் பெருமானைவிட அழுத்தமாகக் கேட்கிறான் பாரதி.

பெருவாழ்வுக்கு இன்றியமையாத இந்த சுதந்திரத்தை, போராடி, "எதுவும் நல்கி இங்கெவ்வகையானும்"

வெல்ல முயலாமல், அற்ப சுகத்தில் மூழ்கிக் காலத்தைத் தள்ள முயல்வோரை நினைத்துத்தான் பாரதி,

"மண்ணிலின்பங்களை விரும்பிச் சுதந்திரத்தின்
மாண்பினை இழப்பாரோ ?
கண்ணிரண்டும் விற்றுச் சித்திரம் வாங்கினால்
கைகொட்டிச் சிரியாரோ ?"

என்று கேட்கிறான். கண்ணை விற்றுச் சித்திரம் வாங்குவதும், சுதந்திரத்தை விற்று சுகவாழ்வு பெறுவதும், கைகொட்டிச் சிரிக்கத்தக்க மகா மடத்தனம் என்று என்ன அழகாகச் சொல்கிறான் பாருங்கள்!

சுதந்திர தேவியைத் தொழுதான்

நரகவாதனைகளும் ஹிட்லர் கொலைபாதகங்களும் முசோலினி அட்டகாசங்களும் 'விச்வரூப' மெடுத்து வெம்புலிபோல் பாய்ந்தாலும்,

"சுதந்திர தேவீ! நின்னைத்
தொழுதிடல் மறக்கிலேனே"

என்று சுதந்திர வேட்கையோடு இரண்டறக் கலந்து நிற்கவேண்டிய உடும்புப் பிடிப்பையும் உருக்கு உறுதியையும் இசை முழக்குகிறான்.

எத்தனை டால்டமாரமடித்து, மினுக்கிப் பிலுக்கி, போக போக்கியத்தில் திளைப்பவராயினும், சுதந்திரம் இல்லாதவராயின் அவர்களுடைய வாழ்க்கை "அணிகள் வேய் பிணம்" (அலங்காரப் பிரேதம்)போல் பாழானதே என்று "நெட்டை நெடுமரங்களுக்கும்" மண்டையில் உறைக்கும்படி அடித்துக் கூறுகிறான்.

சுதந்திரமில்லா நாட்டில்,

"ஆவியங்குண்டோ ? செம்மை
அறிவுண்டோ ? ஆக்கமுண்டோ ?"

என்று உலகம் அதிர வினவுகிறான்; அடிமை நாட்டில், காவிய நூல்களும் ஞானக் கலைகளும் விளையாதென்கிறான். விடுதலை விழையாத, சுதந்திரத்தைப் பரிபாலிக்காத மக்களை "பாவிகள்" என்று சபிக்கிறான். சுதந்திரம்

இல்லாத நாடு நாடன்று, நடைபிணங்கள் திரியும் காடு என்று கூறி, தமிழகத்தின் கும்பகர்ணத் தூக்கத்தை இருப்புலக்கை கொண்டு கலக்கிறான்.

சுதந்திரத்தின் பெருமையை நன்றாக உணர்ந்த பாரதி,

“ கூற்றினுக்குயிர் கோடி கொடுத்தும் நின்
பேற்றினைப் பெறுவோம்”

என்று கோஷிக்கிறான். இதோடு நிற்கவில்லை.

சுதந்திரம், ஜனநாயகம் என்னும் “பேரறத்தினைப் பேணும் நல்வேலி” என்றும், “சோர வாழ்க்கை, துயர், மிடி” ஆகிய காரிருட் படலங்களைக் கிழித்தெறியும் “சோதி” என்றும், “வீரருக்கு அமுது” என்றும் அமுதத் தமிழில் பொழிகிறான்.

இவ்வாறு, பல பாட்டுக்கள், கண்ணிகள், விருத்தங்கள்மூலம், பொதுப்படையாக சுதந்திரத்தின் மாண்புகளை, உலக இலக்கியத்தில் இடம் பெறத்தக்கவாறு தமிழனுக்கு விளக்கிவிட்டு இந்நாட்டுக்கு ஏற்ற ரீதியில் சுதந்திரத்தையும் விடுதலையையும்பற்றிப் பாடுகிறான். எல்லோரும் பாடத்தக்க பண்களில் பாடுகிறான்— “சுதந்திரப்பள்ளு”, “விடுதலை” என்ற இரண்டு பாடல்களில்.

ஆனந்த சுதந்திரம் அமைத்தான்

“ஆனந்த சுதந்திரம் அடைந்துவிட்டோமென்று” பாரதி ஆனந்த சுதந்திரப்பள்ளுப் பாடும்போது, “வெள்ளைப் பரங்கியைத் துரையென்ற காலமும் போச்சே” என்று மாத்திரம் பாடவில்லை.

பார்ப்பானை ஐயரென்ற காலம் போகவேண்டும். (அதாவது வருணாசிரம தர்மம் அல்லது சாதிமுறையின் ஆதிக்கம் தவிடுபொடியாகவேண்டும்), எல்லோரும் சமமென்பது உறுதியாகவேண்டும். (அக்கிரகாரங்களும் சேரிகளும் அழிந்து ஒழிந்து, புதிய நகரங்களும், புதிய கிராமங்களும் எழுந்து, வாழ்வில் எல்லோருக்கும் சம சந்தர்ப்பமும், சம உரிமையும் கிடைக்கப்பெறவேண்டும்)

எல்லோரும் ஒன்றெனும் காலம் வரவேண்டும். பொய்யும் ஏமாற்றும் தொலைகின்ற காலம் வரவேண்டும். கெட்ட நயவஞ்சக்காரர்களுக்கு நாசம் வரவேண்டும். உழவுக்கும் தொழிலுக்கும் வந்தனை செய்து, வீணில் உண்டுகளித்திருப்போரை நிந்தனை செய்து, விழலுக்கு நீர்ப்பாய்ச்சியும் வீணருக்கு உழைத்தும் 'மாயமாட்டோம்', 'உடலம் ஓயமாட்டோம்' என்ற நிலைமை ஏற்படவேண்டும். நாமிருக்கும் நாடு நமது என்ற அறிவும், அது நமக்மே உரிமை என்ற போதமும் ஏற்படவேண்டும் என்றெல்லாம் பாடுகிறான். பரங்கியைத் துரை என்ற நிலைமை மாறுவதோடு மேற்சொன்ன அத்தனை காரியங்களும் நிறைவேறினால்தான், ஆனந்த சுதந்திரப் பள்ளு பூரணத்துவம் அடையுமென்பது பாரதி கருத்து.

விடுதலை முழக்கிய வீரன்

"விடுதலை"ப் பாட்டு இன்னும் விளக்கம் தருகிறது.

வெள்ளை அதிகாரவர்க்கத்திலிருந்து விடுதலை பெறுவதோடு பாரதி திருப்திகொள்ளவில்லை. "சாதியால் வந்த சிறு நெறி"யால் தாழ்த்தி மிதிக்கப்பட்ட மக்கள் விடுதலை பெற்றால்தான் உண்மையான விடுதலை வரும் என்று முற்றத் தெளிகிறான். அதனாலேயே, "பறையர்க்கு விடுதலை வேண்டும், தீயர்க்கு விடுதலைவேண்டும், புலையர்க்கு விடுதலைவேண்டும், பரவரோடு குறவருக்கும் மறவருக்கும் விடுதலை வேண்டும்" என்று அழுத்தந் திருத்தமாகக் கோருகிறான். வெறும் விடுதலை மாத்திரமல்ல; அவர்கள், "திறமைகொண்ட, தீமையற்ற" தொழிலும் (சுரண்டல் கொள்ளையும் ஒட்டுணிப் பிழைப்புமல்ல) "தேர்ந்த கல்வி ஞானமும்" எய்தி நல்வாழ்வு வாழ்வதே உண்மையான விடுதலை என்கிறான். ஏழை யென்றும் அடிமை யென்றும் எவனும் இல்லை என்றும், ஜாதியில் இழிவுகொண்ட மனிதன் இந்தியாவில் இல்லை யென்றும் சமூக வாழ்வு அமைந்தால்தான் உண்மையான விடுதலை மலரும் என்றும் தெட்டத்தெளிவாகக் கூறுகிறான். கல்வியும் செல்வமும் சகலரும் எய்தி, எல்லோரும் மனமகிழ்ந்து கூடி, மனிதர் யாவரும் ஒரு நிகராக வாழவேண்டுமென்

கிறுன். மாதர்களும் "தாதரென்ற" நிலைமை மாறி சரிநிகர் சமானமாக வாழவேண்டுமாம்.

"ஒரு நாட்டை மற்றொரு நாடு அடிமை கொள்ளும் வரையிலும், முதலாளிகள் தொழிலாளிகளைக் கொடுமை செய்யும்வரையிலும், ஆடவர் பெண்டிரை அடக்கி ஆளும்வரையிலும் நான் நிம்மதியாக இருக்கமாட்டேன்" என்றான் ரோமன் ரோலண்ட். அவன் பிரெஞ்சுக்காரன். பாரதி இந்திய நாட்டான்; அதிலும் தமிழன். ஆகவே பாரதி ரோலண்டோடு சேர்ந்துமாத்திரமல்ல போராடு கிறுன். இன்னும் ஒரு படி மேற்சென்று, பார்ப்பானை ஐயரென்ற காலத்தைப் போக்கவும், பறையனும், புலைய னும் விடுதலை பெறப் பார்க்கவும் அதாவது சாதி முறையை வேரோடு கல்லி எறியவும் வாழ்க்கையை அர்ப்பணிக்கிறுன்.

"பொய்மை தீர மெய்மை நேர
வருத்தமழிய வறுமையொழிய
வையமுழுதும் வண்மைபொழிய
வேண்டுமடி யெப்போதும் விடுதலை அம்மா!"

என்ற பாரதி விடுதலை முழக்கத்தை என்றேனும் மறக்க இயலுமா!

குடி அரசு கண்டான்
கொடுங்கோலை வென்றுன்

பாரதி உயர்ந்த ஜனநாயகவாதி. தமிழ்ப் பண்பு கெடாத, புதிய ஜனநாயகத்திற்கு எவ்வளவும் பொருத்த முள்ள அரசியல் கவிஞன் பாரதி.

சங்க காலத்தில் செங்கோல்—முடி அரசு போற்றப் பட்டது.

"குடிதழீஇக் கோலோச்சும் மாநில மன்னன்
அடிதழீஇ நிற்குமுலகு"—குறள்

குடியைத் தழுவி நின்ற அரசனைப் போற்றினுர் வள்ளுவர். "மன்னன் உயிர்த்தே மலர்தலை உலகம்" என்று பாடினுன் சங்ககாலப் புலவன் ஒருவன். மன்னனை

உயிராகவும் மக்களை உடம்பாகவும் கண்டது அன்றையக் காட்சி. இது முடி அரசு இலக்கணம்.

பின்னால் வந்த கம்பனுக்கு மன்னனைவிட மக்களே சிறந்தவர்களென்று தோன்றிற்று. குடி அரசுக் கொள்கை அவன் காலத்திலில்லை. ஆயினும் முன்னிலும் முன்னேறி, மக்களை உயிராக்கி, மன்னனை உடம்பாக்கி,

"உயிரெல்லாம் உறையுமோர்
உடம்புமாயினான்"

என்று தசரதனைப்பற்றிப் பாடும்பொழுது பாடுகிறான். இது மத்தியகாலம். இந்தக் காலத்தில்தான்,

"கொடுங்கோல் மன்னர் வாழும் நாட்டில்
கடும்புலி வாழும் காடு நன்றே"

என்றான் அதிவீரராம பாண்டியன். கொடுங்கோன்மையின் கீழிருப்பதைவிடக் காட்டுக்குப் போய்விடுவது மேல் என்றவரையில்தான் அவனுக்குச் சொல்ல முடிந்தது. காரணம், மன்னனின் "தெய்வீக உரிமை"யில் நம்பிக்கை இருந்த காலம் அது.

பாரதி வந்தான்—ஜனநாயக யுகத்தில்.

"நல்லற நாடிய மன்னரை வாழ்த்தி
நயம்புரிவாள் எங்கள் தாய்—அவர்
அல்லவராயின் அவரை விழுங்கிப்பின்
ஆனந்தக் கூத்திடுவாள்"

என்று பாடினான். மக்களைத் தழுவிய அரசர்களிருந்தால், அவர்களைக் கருவியாகக்கொண்டு ஜனசக்தி நல்லாட்சி நடத்துமென்றும், மக்கள் விரோதிகள் மன்னர்களாயிருப்பின், ஜனசக்தி அவர்களை விழுங்கி ஏப்பம் விட்டு விடுமென்றும் கூறுகிறான். மக்களுக்காக மன்னனை ஒழிக்கலாமென்ற ஜனநாயகக் கருத்து எழுந்துவிட்டது. ஆயினும் பாரதியின் அரசியல் ஆரம்ப காலமே இது.

பின்னர் மன்னர்களின் யதார்த்த நிலைமையை பாரதி கண்டு தெளிந்து பாடுகிறான், கேளுங்கள் :—

“ நாட்டு மாந்தரெல்லாம்—தம்போல்
நரர்களென்று கருதார்;
ஆட்டு மந்தையாமென்—றுலகை
அரசர் எண்ணிவிட்டார்.”

இன்று, ஹைதராபாத் நைஜாமுக்கும், மைசூர் மகாராஜாவுக்கும் இது அப்படியே பொருந்தக் காண்கிறோம். மற்ற மன்னர்களும் ஒரு காட்டு ஓநாய்கள்தானே !

மன்னர்களின் நிலைமையைக் கண்ட பாரதி,

“ ஓரஞ் செய்திடாமே—தருமத்
துறுதி கொன்றிடாமே
சோரஞ் செய்திடாமே—பிறரைத்
துயரில் வீழ்த்திடாமே
ஊரையாளு முறைமை—உலகில்
ஓர் புறத்துமில்லை” (பாஞ்சாலி சபதம்)

என்று சொல்லுகிற அளவுக்கு வருகிறான்.

நவம்பர் புரட்சியின் நண்பன்

ரஷ்யப் புரட்சி நிகழும்வரையில், நயவஞ்சனையின்றி, அறவழியில் நின்று மக்களைத் துன்பக் கேணியில் தள்ளாமல், “ஊரை ஆளும் முறைமை”யை உலகத்தில் ஓர்புறத்திலும் பாரதியால் பார்க்க முடியவில்லை. ரஷ்யப் புரட்சியைக் கண்டதும்,

“ ஆஹாவென் றெழுந்தது பார் யுகப் புரட்சி” என்றான்.
“ இடிபட்ட சுவர்போலே கலி விழுந்தான்” என்றான்.
“ குடிமக்கள் சொன்னபடி
“ குடிமக்கள் மேன்மையுற குடிமை நீதி
கடியொன்றி லெழுந்தது பார்; குடி அரசென்
றுலகறியக் கூறிவிட்டார்
அடிமைக்குத் தளையில்லை
யாருமிப்போ தடிமையில்லை அறிக” என்றான்.

பாரதி குடி அரசைக் கண்டான். தமிழ் இலக்கியத்திலும் உண்மைக் குடி அரசின் விளக்கம் இடம் பெற்றுவிட்டது.

நவம்பர் புரட்சி பாரதிக்கு உண்மையான குடி அரசைக் காட்டிற்று. சோவியத் குடி அரசால், "கலி" யுகம் முடிவதையும், "கிருத யுகம்" (சத்ய யுகம்) தோன்றுவதையும் பாரதி கண்டான்.

இந்தப் புதுயுக வெளிச்சத்தில்தான் பாரதிப் பாடல்களின் சிகரமும் இறுதிப் பாடலுமாகிய "பாரத சமுதாயம்" பிறந்தது.

"எல்லோரும் ஓர் விலை எல்லோரும் ஓர் நிகர்
எல்லோரும் இந்நாட்டு மக்கள்
எல்லோரும் இந்நாட்டு மன்னர்"

என்றுக்கும் நவீன சமூக ஏற்பாட்டை, உலகத்திற்கு ஓர் புதுமையையும் நமக்கு ஓர் ஒப்பில்லாத சமுதாயத்தையும் தரும், முப்பது கோடி (இன்று நாற்பது கோடி) "ஜனங்களின் சங்க முழுமைக்கும் பொதுவுடைமை" யைக் கண்டான் பாரதி.

பழைமையை எதிர்த்தான்
புதுமையை ஏற்றான்

இந்தப் புதிய சமூக, அரசியல், பொருளாதார வாழ்க்கை ஏற்பாட்டை—பொதுவுடைமைச் சமுதாயத்தை—நிறுவ, புதிய பார்வை, புதிய வழி, புதிய திட்டங்கள் தேவை. அதற்கு பழைய பார்வை மாறவேண்டும், பழைய வழி கைவிடப்படவேண்டும்.

"புதியதோர் உலகம் செய்வோம்" என்று மனித வர்க்கத்தை தட்டி யெழுப்பி, நேர்வழி காட்டிய கார்ல் மார்க்ஸ் கூறினான் ; "சென்ற தலைமுறைகளின் பரம்பரை வழக்கங்கள் இன்றைய மக்களின் மூளைகளை இமய மலைபோல் அமுக்கிக்கொண்டிருக்கின்றன" என்று.

இந்த உண்மையை பாரதி முழுக்க முழுக்க உணர்ந்தான். பழைய நோக்கையும் போக்கையும் எதிர்த்து முறியடிக்க முயன்றான்.

சிறுவர், சிறுமிகளுக்குப் புதிய ஆத்திசூடியில், "தொன்மைக்கு அஞ்சேல்" என்றும் "புதியன விரும்பு" என்றும் சுருங்கச் சொல்லி விளங்கவைத்தான்.

பழைமைக் "குட்டையில் ஊறிப்போன மட்டை" களைக்கூட வளைக்கத்தக்க விதத்தில் "அற்புதமாக" பழைய பார்வையை பாரதி தாக்குவதை நோக்குங்கள்!

"முன்பிருந்ததோர் காரணத்தாலே
மூடரே, பொய்யை மெய்யெனலாமோ?
முன்பெனச் சொலும் காலமதற்கு
மூடரே, ஓர்வரை யறையுண்டோ?
முன்பெனச் சொலின் நேற்று முன்பேயாம்
மூன்றுகோடி வருடமு முன்பே;
முன்பிருந் தெண்ணிலாது புவிமேல்
மொய்த்த மக்களெலா முனிவோரோ?
நீர்பிறக்கு முன் பார்மிசை மூடர்
நேர்ந்த தில்லெனை நினைந்தீரோ?
பார்பிறந்தது தொட்டின்று மட்டும்
பலபலப் பல பற்பல கோடி
கார்பிறக்கு மழைத் துளிபோலே
கண்டமக்க ளனைவ ருள்ளேயும்
நீர்பிறப்பதன் முன்பு மடமை
நீசத்தன்மை இருந்தன வன்றோ?"

"பொய்யொழுக்கை அறமென்று கொண்டும்
பொய்யர் கேலியைச் சாத்திரமென்றும்
ஐயகோ, நங்கள் பாரதநாட்டில்
அறிவிலார் அறப்பற்று மிக்குள்ளோர்
நொய்யராகி அழிந்தவர் கோடி." (பாஞ்சாலி சபதம்)

வேறொரு விதமாகப் பழைமைப் பார்வைக்குக் குழி பறிக்கிறான் பாரதி; கருத்தூன்றுங்கள்:

"சென்றதினி மீளாது மூடரே நீர்
எப்போதும் சென்றதையே சிந்தை செய்து
கொன்றழிக்கும் கவலையெனும் குழியில்வீழ்ந்து
குமையாதீர் சென்றதனைக் குறித்தல்வேண்டா
இன்று புதிதாய்ப் பிறந்தோம் என்றுநீவிர்
எண்ணமதைத் திண்ணமுற இசைத்துக்கொண்டு
தின்றுவிளை யாடிஇன்புற் றிருந்துவாழ்வீர்
தீமையெல்லாம் அகன்றுபோம் திரும்பிவாரா!"

என்று பாடுகிறான்—பழைய பாதையைத் தூர்த்து புது வழி கோலும் குறிக்கோளோடு.

மடத்தன முதலையின் வயிற்றைக் கிழித்தான்

முன்னேறும் மனிதனை முதலைமாதிரிக் கவ்விப் பின்னுக்கிழுக்கும் மூடப் பழக்கவழக்கங்களையும் அவற்றிற்கு அரண் செய்யும் வேத, சாத்திரங்களையும் மத சம்பிரதாயங்களையும் இன்னபிறவற்றையும் ஈவிரக்கமின்றித் தாக்குகிறான்—தக்கவாறு, நயம்பட.

"சாத்திரம் கோடிவைத்தாள்—அவை தம்மினும் உயர்ந்ததோர் ஞானம் வைத்தாள்" என்று கண்ணனாகிய தாய் தந்த செல்வத்தை வர்ணிக்கிறான். இந்த வர்ணனையில், மலைபோன்ற நூல் குவியல்களைவிட மனித அறிவு மேம்பட்டது என்று உணர்த்துகிறான். ஓய்வு நேரங்களில் வேடிக்கை பார்த்து விழுந்து விழுந்து சிரித்துப் பொழுதைப் போக்க,

"கோத்தபொய் வேதங்களும்—மதக்
கொலைகளும் அரசர்தம் கூத்துக்களும்
மூத்தவர் பொய்ந்நடையும்—இள
மூடர்தம் கவலையும் அவள் புனைந்தாள்"

என்று கூறி, பழைமைக்கு "டைனமிட்" வைக்கிறான்.

"சூனியப் பொய்ச் சாத்திரங்கள்" என்று சழக்கர்களின் சாத்திரங்களையும், "வெறுங் கதைத்திரள்" என்று "புலியோர் செர்ல்லும்" வேதங்களையும், மனிதன் முன்னோக்கிப் பார்க்காமலும் முன்னேறி நடக்காமலும் தடை செய்யும் இடறு கட்டைகளென்று தூக்கி எறிகிறான்.

நாட்டுமக்கள், "பொய்ச்சாத்திரப் பேய்கள் சொல்லும் வார்த்தை"களை நம்புவதையும், "வஞ்சனைப் பேய்களை"க் கண்டு அஞ்சிச் சாவதையும், "மந்திரவாதி என்று சொன்னமாத்திரத்தில் மனக்கிலி பிடிப்பதையும்", "சிப்பாயைக் கண்டஞ்சுவதையும்" "யாரிடத்தும் பூனைகள்போல் ஏங்கி நடப்பதையும்" ஐந்து தலைப் பாம்பென்றும் "ஆறு தலைப் பாம்பென்றும்" சண்டையிட்டு,

"நெஞ்சு பிரிந்து, நெடுநாள் பகைத்திருப்பதையும்" "கஞ்சி குடிப்பதற்கில்லாமைக்கும் பஞ்சத்தில் பரதவித்து துஞ்சி மடிவதற்கும் காரணங்கள் இவை" என்று அறியா திருப்பதையும் கண்டு நெஞ்சு பொறுக்காமல் இரத்தக் கண்ணீர் வடித்தான் பாரதி.

"கண்ணிலாக் குழந்தைகள்போல்—பிறர் காட்டிய வழியிற் சென்று மாட்டிக்கொள்வதை"த் தடுத்து நிறுத்த மக்களுக்குப் புதுப் பார்வை வேண்டும் என்பதை தெளிவாக உணர்ந்தான் பாரதி.

மத அபினியின் மயக்கத்திலிருந்து மக்களை விடுவிக்க முயன்முன். மாடனைக் காடனை வணங்குவது மதியீனம் என்முன். "அறிவே தெய்வம்" என்முன். "தெய்வம் நீ என்றுணர்" என்று சின்னஞ்சிறுர்க்கு உணர்த்தி, எதிர் காலத்தில், கடவுளைக் காக்கும் கசடர்களை இல்லாமல் செய்ய வழிதேடினன்.

மதத்தையும், கடவுளையும், வழிபாடுகளையும் பொறுத்தமட்டில் தனக்கு முற்பட்ட கவிஞர்களை விட—புலவர்களைவிட பாரதி பல முற்போக்கான கருத்துக்களை வெளியிட்டிருக்கிறுன்.

"செத்த பிறகு சிவலோகம் வைகுண்டம்
சேர்ந்திடலா மென்றே எண்ணியிருப்பார்
பித்த மனிதர்"

என்று கூறி, சிவலோக, வைகுண்டப் பித்தத்தை மண்டையிலடிக்கிறுன்.

மதப்பேயை ஓட்டினுன்; மதி ஒளி காட்டினுன்

மோட்சத்தைப்பற்றியும், தன் காலத்திற்குப் புதிய கருத்தை வெளியிடுகிறுன்.

"கவலை துறந்திங்கு வாழ்வதே வீடு" என்கிறுன். (வீடு-மோட்சம்)

கோவில்-குள மதத்தை—சுரண்டலுக்குக் காரணமாக விளங்கும் ஸ்தாபனரீதியான மதத்தை—குழி தோண்டிப் புதைக்கும் திருப்பணியை, முரட்டுத்தனமாக அல்ல, நாசுக்காக, நயமாகச் சொல்வதை நாம் கூர்ந்து

கவனிக்கவேண்டும்—இது பாரதியின் புதுப்பாதை அந்நாள் அதனால்.

"சரஸ்வதி பூஜை" செய்வது, மந்திரத்தை முணு முணுப்பது அல்லவாம். ஏட்டை வரிசையாக அடுக்கி அதன்மேல் சந்தனத்தை, மலரை இடும் சாத்திரம் அவள் பூசனை அல்லவாம்.

"வீடுதோறும் கலையின் விளக்கம்
வீதிதோறும் இரண்டொரு பள்ளி
நாடுமுற்றிலும் உள்ளன ஊர்கள்
நகர்களெங்கும் பலபல பள்ளி"

அமைக்கவேண்டுமாம். அதோடு படிப்பு வேண்டாத ஊரை நெருப்பிட்டுப் பொசுக்கவேண்டும். அதுதான் உண்மையான சரஸ்வதி பூஜையாம். இங்குதான் எல்லா தருமங்களையும் பாரதி குறிப்பிட்டுவிட்டு,

"அன்னயாவினும் புண்ணியம் கோடி
ஆங்கோரேழைக்கு எழுத்தறிவித்தல்"

என்று முடிவுகட்டிச் சொல்லுகிறான்.

ஒற்றுமை வழியில் வெற்றியைக் கண்டான்

'ஒற்றுமை பயின்றாயோ?' என்று ஆங்கிலேயன் வாயிலாக ஒரு கேள்வியைப் போட்டு நமது மாபெருங் குறையை எடுத்துக் காட்டுகிறான் கவி அரசன்.

அரசியல் விடுதலை முழுமை அடைய வேண்டுமாயினும் சரி, பொதுவுடைமைப் புதிய சமுதாயம் காண வேண்டுமாயினும் சரி, அவிழ்த்துவிட்ட நெல்லிக்காய் மூட்டைபோல் சிதறி, 'நவக்கிரகங்கள்' போல் திசைக் கொன்றாகத் திரும்பி நிற்கும், வேண்டாத நிலைமை கூண்டோடு ஒழியவேண்டும் என்று உறுதிகொண்டான் பாரதி.

இந்த நாட்டின் சாபத்தீடே ஒற்றுமைக் குறைவு தான் என்பதை உணர்ந்த பாரதி,

"ஒற்றுமைக்குள் உய்யவே
ஒரு பெரும் செயல் செய்ய" த் துணிந்தான்.

"ஒற்றுமை வழி ஒன்றே வழி யென்ப
தோர்ந்திட்டோம்—நன்கு தேர்ந்திட்டோம்"

என்று பாருலகதிரப் பறைசாற்றி, வெள்ளை அதிகார வர்க்கமும் கொள்ளை ஏகாதிபத்தியங்களும் 'கிடுகிடுக்க' வைத்தான்.

"சொந்தச் சகோதரர்களை" நோக்கி, பாரதி

"ஒன்றுபட்டாலுண்டு வாழ்வு—நம்மில்
ஒற்றுமை நீங்கில் அனைவர்க்கும் தாழ்வு
நன்றிது தேர்ந்திடல் வேண்டும்—இந்த
ஞானம் வந்தால்பின் நமக்கெது வேண்டும் ?"

என்று யாருக்கும் எளிதில் புரியும் விதத்தில் ஒற்றுமையின் அவசர அவசியத்தையும் எல்லையில்லாத வலுவையும் விளக்க ஆணித்தரமாக அழகாக ஒரு கேள்வியைக் கேட்கிறான்.

இந்தியாவில்—குறிப்பாகத் தமிழகத்தில் ஒற்றுமை மெய்யாகவே உருவாக வேண்டுமானால், சாதிமுறை ஆணிவேர், பக்கவேர், சல்லிவேரோடு ஒழிந்தாக வேண்டும் என்பதை மிக மிக மிகத் தெளிவாகக் கண்டான் பாரதி. மொழி, இன அடிப்படைகளில் அமையும் நாடுகளின் ஒற்றுமையே, எதிர்காலத்தில் இந்திய ஒற்றுமையாக நிலைபெற முடியு மென்பதையும் கண்டான். இந்தப் பெருஞ் செயல்களை—'சாதி முறை ஒழிப்பு', 'சுதந்திர இந்தியாவில் சுதந்திரத் தமிழகம்' ஆகியவைகளை-செய்து முடிக்க தனது ஆயுள் முழுவதும் போராடினான்.

சாதியைப் பழித்தான்-சமதர்மம் அளித்தான்

சாதிமுறை தேசியத்திற்குப் பரம வைரி, சுதந்திரப் போராட்டத்திற்குப் பேரிடையூறு, ஒற்றுமைக்கு அரிப்புழு என்பதை அந்நாளிலிருந்தே அங்கைக்கனியாய் அறிந்தான் பாரதி.

வந்தேமாதர மென்போர்—எங்கள்
மாநிலத்தாயை வணங்குது மென்போர்

சாதி மதங்களைப் பாராட்டுதல் தப்பு—சுத்தத் தப்பு

என்பது பாரதியின் முடிந்த முடிபு. "வேதியராயினும்" "ஈனச்சாதியராயினும்" ஒன்றே என்பது அவன் தீர்ப்பு.

சாதிப் பிரிவினையைச் சாக்காக்கி அந்நியர் நம்ம வரை ஆட்சி செலுத்த அவன் அரை விநாடிகூட அனுமதிக்கவில்லை. அடிமைகளாக்கிய அந்நியர் 'நீதி' சொல்வதை அவன் அடிவயிற்றிலிருந்து வெறுத்தான்.

"ஆயிரம் உண்டிங்கு சாதி—எனில்
அந்நியர் வந்து புகலென்ன நீதி"

என்று ஆங்கிலேயர்க்கும், அவர்கள் இந்தியாவில் நுழைந்து இரட்சகர்களாக இருப்பது நீதி என்னும் குலாம்களுக்கும் முகத்திலடித்து பதில் சொல்லுகிறான் பாரதி. இதைவைத்து, அவன் சாதி முறையோடும், சகோதரச் சண்டையோடும் சமரஸம் செய்துகொள்கிறான் என்று யாரும் மறந்தும் நினைக்க வேண்டாம். சாதிப் பிரிவினையை சகோதரச் சண்டை என்று கூறுவது சாதிமுறைக்குச் சப்பைக்கட்டு கட்டாது, சாவுமணி தான் அடிக்கும்.

..................................—ஓர்
"தாயின் வயிற்றில் பிறந்தோர்—தம்முள்
சண்டை செய்தாலும் சகோதர ரன்றோ?"

என்று அடுத்தாற்போல் அவன் இலக்கியம் முழுவதும் சாதி முறையைக் கட்டோடு எதிர்க்கிறது.

மேல் சாதி ஒழியவேண்டு மென்கிறான். கீழ்சாதிக்கு விடுதலை வேண்டுமென்கிறான். சாதிகள் இல்லை என்கிறான். "குலத்தாழ்ச்சி உயர்ச்சி சொல்லல் பாவம்" என்கிறான். "எல்லோரும் ஒன்று" என்கிறான்.

"பாருக்குள்ளே சமத்தன்மை—தொடர்
பற்றும் சகோதரத் தன்மை
யாருக்கும் தீமைசெய்யாது—புவி
எங்கும் விடுதலை செய்யும்"

என்கிறான்.

பார்ப்பானுக்குப் பகையாளி-
பாமரனுக்கு உறவாளி

பார்ப்பனரிடையில் பிறந்தவன் பாரதி. ஆயினும்,

"பார்ப்பானை ஐயரென்ற காலமும் போச்சே"

என்று சமூகத்தின் அடித்தட்டில் வாழும் சர்வ சாதாரண மக்களோடு தோளோடுதோள் நின்று சாதியற்ற சமத்துவச் சங்கம் முழக்குகிறான்.

"இந்நாளிலே பொய்மைப் பார்ப்பார்—அவர்
எதுசெய்தும் காசுபெறப் பார்ப்பார்" என்றும்,

"பிள்ளைக்குப் பூணூலா மென்பான்—நம்மை
பிச்சுப்பணம் கொடெனத் தின்பான்
கொள்ளைக்கே சென்றாலும் வஞ்சம்—செய்து
கூசாமல் வாங்கிடுவான் லஞ்சம்" என்றும்

"பேராசைக் காரனடா பார்ப்பான்—ஆனால்
பெரியதுரை என்னில் உடல் வேர்ப்பான்
யாரானாலும் கொடுமை செய்வான்—பணம்
அள்ளியிட வில்லையெனில் வைவான்"

என்றும் மறவன் பாட்டில் விளாசுகிறான். சாதிமுகட்டில் இருக்கும் பார்ப்பானுக்குக் கொடுக்கும் அடி, வெறும் சாதித் துவேஷ அடியல்ல; சாதிப் பேயின் உயிர் நிலையைச் சிதைக்கும் சம்மட்டிஅடியென்று உணர வேண்டும். பார்ப்பானிலிருந்து பறையன் வரையில் ஆயிரம் சாதிகளைக்கொண்டு அழுகி நாறும் சாதீய, சமூக ஏற்பாட்டையே விடலை தேங்காயாக உடைத்தெறிந்து விட வேண்டுமென்பது பாரதியின் கொள்கை.

ஆகவேதான் மேல்சாதி பார்ப்பனரைத் தாக்கிய பாரதி, "பறையர், தீயர், புலையர்" என்ற தாழ்த்தப்பட்ட மக்களின் விடுதலை முரசும் கொட்டுகிறான். தருணம் வாய்த்த பொழுதெல்லாம், பாடல்களின் மூலமும், வசனங்கள் மூலமும் சாதிமுறைமீது அணுகுண்டு வீசுகிறான். சாதி ஒழிப்புத் திருப்பணியில் "தமிழ்மகள் ஔவை சொல்லிய சொல் அமிழ்தம்" என்று கொண்

டாடுகிறான். நாட்டின் விடுதலைக்கு, மக்களின் முன்னேற்றத்திற்கு சாதி பொல்லாத முட்டுக்கட்டை என்பதை ஆழமாக உணர்ந்திருந்த பாரதி, சாதி ஒழிப்புக்கும் சமதர்ம உணர்ச்சிப் பெருக்குக்கும் எப்படி யெப்படி யெல்லாம் வழிகூறலாமோ அப்படி யப்படியெல்லாம் வழி கூறுகிறான்.

உயிரோடிருந்த காலத்திலும் தன் சொந்த வாழ்க்கையின் மூலமாகவும் சாதி ஒழிப்புக்கு வழிகாட்டியா யிருந்தான்.

"மேல்சாதிக்காரன்" சாதியுணர்ச்சியை விட்டுவிட வேண்டிய போக்கை தன் வாழ்க்கையின் மூலமாகவும், சாதியை எதிர்த்துத் தீரவேண்டியவர்கள் கைக்கொள்ள வேண்டிய மனப்பான்மையை தன் இலக்கியத்தின் மூலமாகவும் காட்டியிருக்கிறான் பாரதி—மிக அழகாக.

சாதிக் கொடுமைகள் வேண்டாம்—அன்பு
தன்னிற் செழித்திடும் வையம்"

என்றும்,

நிகரென்று கொட்டுமுரசே—இந்த
நீணிலம் வாழ்பவ ரெல்லாம்
தகரென்று கொட்டுமுரசே—பொய்மைச்
சாதிப் பிரிவினையெல்லாம்

என்றும் பாடிய பாரதியைவிடத் தமிழர் மரபில் சாதி ஒழிப்பில் சிறந்த வீரனாக விளங்கியவன் யார்? சாதி உணர்ச்சியைப் பாராட்டாதிருப்பதிலும், சாதி முறையை ஒழிப்பதிலும், தனிவாழ்விலும், பொதுவாழ்விலும், தமிழ் நாட்டுப் பார்ப்பன இளைஞர்களும், திராவிடக்கழக இளைஞர்களும் பாரதி வழியிற் செல்வார்களாக!

இதோடு, ஒற்றுமைக்கு விரோதமான மதச்சண்டைகளையும் பாரதி வெறுத்தான், மறுத்தான்.

"தீயினைக் கும்பிடும் பார்ப்பார்—நித்தம்
திக்கை வணங்கும் துருக்கர்
கோயிற் சிலுவையின் முன்னே—நின்று
கும்பிடும் ஏசுமதத்தார்"

எல்லோரும் ஒன்றுபட்டு வாழவேண்டுமென்று உள்ளத்தைப் பிழிந்து உருக்கமாக வேண்டினன்.

தமிழ்ப்பண்பை யுண்டான்-
தமிழின்பம் கண்டான்

பாரதி ஆரியன் - திராவிடன் சண்டையில் அங்கம் வகிக்கவில்லை. பாரதி தமிழர் பண்பில் கிஞ்சிற்றும் வழுவவில்லை. தமிழனை இழிவுபடுத்தும் எதையும் அவன் காலத்தில் அவன் உணர்ந்தவரையில் முழு மூச்சோடு எதிர்த்தான். ஆரியத்திலிருந்தாயினும் சரி, தமிழை வளப்படுத்த, தமிழனை மேம்படுத்த, கொள்ளத் தக்கவை என்று தனக்குப் பட்டவற்றைக்கொள்ள அவன் தயங்கவில்லை. அதே சமயத்தில், தமிழைத் தாழ்த்தி, ஆரியத்தை உயர்த்தியவர்களையோ, ஆங்கில மோகம் பிடித்து அலைந்தவர்களையோ அவன் ஆதரித்ததில்லை.

> ''கம்பனைப்போல், வள்ளுவன்போல்
> இளங்கோவைப்போல்
> பூமிதனில் யாங்கணுமே கண்டதில்லை
> உண்மை வெறும் புகழ்ச்சியில்லை''

என்று உலகுக்குப் பறைசாற்றிய பாரதி,

"எல்லாப் பொருளும் இவர்பால் உள" என்று பழைய பண்டிதர் பான்மையில் "அகழியில் விழுந்த முதலைக்கு அதுவே வைகுண்டம்" என்று கூறவில்லை.

> "மறைவாக நமக்குள்ளே பழங்கதைகள்
> சொல்வதிலோர் மகிமையில்லை"

என்று மாறுதல்வேண்டா நம்மவரின் மனத்தடிப்பைச் சுக்குநூருக உடைத்தெறிகிருன்.

அதேமூச்சில்,

> "பிறநாட்டு நல்லறிஞர் சாத்திரங்கள்
> தமிழ்மொழியில் பெயர்த்தல் வேண்டும்
> இறவாத புகழுடைய புதுநூற்கள்
> தமிழ்மொழியில் இயற்றல்வேண்டும்"

என்று ஆணையிட்டு அரும்பணி அளிக்கிறான் புதிய தமிழகக் காதலர்களுக்கு.

புதுமைக் கலைகள் தேடினான்-
புதிய தமிழகம் பாடினான்

"புத்தம்புதிய கலைகள் - பஞ்ச
பூதச் செயல்களின் நுட்பங்கள்கூறும்
மெத்தவளருது மேற்கே—அந்த
மேன்மைக் கலைகள் தமிழினிலில்லை
....
சென்றிடுவீர் எட்டுத் திக்கும்—கலைச்
செல்வங்கள் யாவும் கொணர்ந்திங்கு சேர்ப்பீர்"

தமிழை வளர்க்க கவிஞனின் கட்டளை இது.

தமிழில் முடியுமா? என்று நம்பிக்கையற்றுக் கேட்கும் அறிவாளிகளுக்கும் எழுத்தாளர்களுக்கும்,

"வானம் அறிந்த தனைத்தும் அறிந்து
வளர்மொழி வாழியவே
எங்கள் தமிழ்மொழி எங்கள் தமிழ்மொழி
என்றென்றும் வாழியவே"

என்று தமிழை வாழ்த்தி, நம்பிக்கை ஊட்டுகிறான்.

"எவ்வதுறைவ துலகம் உலகத்தோ டவ்வதுறைவது அறிவு" என்ற வள்ளுவர் வாக்கைக் கடைப்பிடித்தான் பாரதி. தமிழன் தன்மானத்தோடும் வாழவேண்டும்; தன்னை எல்லா வழியிலும் வலுப்படுத்தவும் எல்லாத் துறையிலும் வளப்படுத்தவும் வேண்டும். பிற இனத்தாரோடும் நாட்டாரோடும் ஒற்றுமைப்பட்டு புதிய பொது உடைமை இந்தியாவை நோக்கிச் செல்லவும் வேண்டுமென்பதுதான் பாரதியின் குறிக்கோள்.

இந்த உண்மை, பலவிடங்களிலும் பாரதி வெளியிட்டுள்ள கருத்துக்கள் மூலம் நமக்குத் தெளிவுபடுகிறது.

"சொல்லில் உயர்வு தமிழ்ச்சொல்லே" என்று அசை

யாத உறுதியுடன் தனது தெளிந்த முடிவைத் தெரிவிக்கிருன்.

"செந்தமிழ் நாடெனும் போதினிலே—இன்பத்
தேன்வந்து பாயுது காதினிலே—எங்கள்
தந்தையர் நாடென்ற பேச்சினிலே—ஒரு
சக்தி பிறக்குது மூச்சினிலே"

என்று பாடி நமது தமிழக அன்பைக் கிளறுகிருன்.

"தமிழ்த்திரு நாடுதன்னை—பெற்ற
தாயென்று கும்பிடடி பாப்பா"

என்று தமிழ்நாடு நமது தாய்நாடு என்ற உண்மையை என்றும் மறவாதிருக்க, பாலோடு உரைத்து பாப்பாவுக்குப் புகட்டுகிருன்.

'புது வருஷ வாழ்த்தில்',

"வாழிய செந்தமிழ்! வாழ்க நற்றமிழர்!
வாழிய பாரத மணித்திருநாடு"

என்றுபாடி, தமிழையும் தமிழனையும் முதலிலும் பாரத நாட்டை இரண்டாவதாகவும் வாழ்த்துகிருன்.

பாரத நாட்டு 'யூனியன்' படம் பிடித்துக் காட்டினன்

பாரத நாட்டின் மணிக்கொடிக்கு வணக்கம் செலுத்த எல்லோரையும் அழைக்கிற பாடலில் கொடி வணக்கக் காட்சியைப் பாரதி சித்தரிப்பது கூர்ந்து கவனிக்கத் தக்கது.

செந்தமிழ்நாட்டுப் பொருநர், சேரன்றன் வீரர் (மலையாளிகள்), சிந்தை துணிந்த தெலுங்கர், "தாயின் சேவடிக்கே பணிசெய்திடு துளுவர்," கன்னடர், போரிற் காலனும் அஞ்சக் கலக்கும் மாராட்டர், இந்துஸ்தானத்து மல்லர், "மறைவரும் கீர்த்திகொள் ரஜபுத்ரவீரர்," "பஞ்சநதத்துப் பிறந்தோர், (பஞ்சாபியர்), 'துஞ்சும் பொழுதினும்' தாயின் தொண்டு நினைத்திடும் வங்கத்தினர் (வங்காளிகள்)— இத்தகைய தேசிய இனத்தார்களைத் திரட்டி,

அணியணியாகக் கொடியின் கீழ் கொண்டுவந்து நிற்க வைக்கிறான்.

> "நம்பற்குரியர் அவ்வீரர்—தங்கள்
> நல்லுயிரீந்தும் கொடியினைக் காப்பார்"

என்று அவர்களை அறிமுகப்படுத்துகிறான்.

> "சேர்ந்ததைக் காப்பது காணீர்—அவர்
> சிந்தையின் வீரம் நிரந்தரம் வாழ்க"

என்று தேசிய இனங்களின் ஐக்கியத்தையும் அவர் சிந்தையின் வீரத்தையும் வாழ்த்துகிறான்.

இவ்வாறு ஏற்படும் புதிய 'பாரததேசத்தின்' (இந்திய யூனியனின்) வெற்றிச்சாதனைகளை கற்பனைத் திறனோடு விளக்குகிறான். பரஸ்பர நல்லுறவால் தேசிய இனங்கள் நலன் பல தழுவுவதைப் பூரிப்புடன் படம் பிடித்துக் காட்டுகிறான்;

1. "வங்கத்தில் ஓடிவரும் நீரின் மிகையால்
   மையத்து நாடுகளில் பயிர் செய்குவோம்"
2. "சிந்து நதியின் மிசை நிலவினிலே
   சேரநன் னாட்டிளம் பெண்களுடனே
   சுந்தரத் தெலுங்கினில் பாட்டிசைத்துத்
   தோணிகளோட்டி விளையாடி வருவோம்"
3. "கங்கை நதிப்புரத்துக் கோதுமைப் பண்டம்
   காவிரி வெற்றிலைக்கு மாறுகொள்ளுவோம்"
4. "சிங்க மராட்டியர் தம் கவிதைகொண்டு
   சேரத்துத் தந்தங்கள் பரிசளிப்போம்"
5. "காசிநகர்ப் புலவர் பேசும் உரைதான்
   காஞ்சியிற் கேட்பதற்கோர் கருவி செய்வோம்"
6. "ராசபுதானத்து வீரர்தமக்கு
   நல்லியல் கன்னடத்துத் தங்கம் அளிப்போம்"

இப்படியிப்படி பலப்பல சாதனைகள், தேசிய இனங்களின் ஒற்றுமையில் ஏற்படும் லாபத்திற்கு பாரதி காட்டும் எடுத்துக்காட்டுகள்.

தமிழ், தமிழன், தமிழ்நாடு, பாரதநாடு, தேசீய இன ஒற்றுமை, இந்திய யூனியன் உணர்ச்சிகளை வளர்த்தான் பாரதி. தேசீய இன அடிப்படையில் மலரும் நாடுகளின் கூட்டாட்சியாக இந்திய யூனியன் அமையும் பொழுது, வேற்றுமைப்பேய்கள் இருந்த இடம் தெரியாமல் மறையுமென்றும், அப்பொழுது,

"பாரத தேசமென்று பெயர் சொல்லுவார்—மிடிப்
பயங்கொல்லுவார் துயர்ப்பகை வெல்லுவார்"

என்றும் எத்துணை தீர்க்கதரிசனத்தோடு பாரதி சொல்கிறுன், ஆஹா!

இன்று நெருப்புக்கிரையாகிச் சாம்பலான பாஞ்சாலத்தையும், டில்லியையும், நவகாளி, பீகார், எல்லைப் புறங்களையும் நினைந்தால், இன அடிப்படையில், "ஒற்றுமை வழி ஒன்றே வழி" என்ற பாரதி சொல், பெருமையிற் பெருமை அடைகிறதல்லவா?

பெண் விடுதலை பேணினன்-
பித்தர் நெறிகண்டு நாணினன்

"ஆண் பெண் சமத்துவமே அறமென்று தெரிகிறதா? வாருங்கள்! மாதர்களை லட்சக்கணக்கில் விடுதலை செய்வோம்" என்று அழைக்கிறுன் பாரதி.

சில்லறைச் சீர்திருத்தக்காரர்கள் போல், பெண் மக்களுக்கான சில சிறுசிறு சீர்திருத்தங்களை பாரதி பாடவில்லை. "ஆண்களோடு பெண்களும் சரிநிகர் சமானமாக வாழ்வமிந்த நாட்டிலே" என்று ஆண்—பெண் நேர்—நிகர் வாழ்வையே கோருகிறுன். "மாதர் தம்மை இழிவு செய்யும் மடமையைக் கொளுத்துவோம்" என்று பாரதி பாடும்பொழுது, பெண்ணடிமையைச் 'சொக்கப் பனை' கொளுத்த அவன் மூட்டும் நெருப்பை வளர்க்க, 'டின் டின்' ஆக எண்ணெய் கொண்டு போக வேண்டுமென்று நம்மிடம் ஆவேசம் பாய்கிறது.

அரசியல் விடுதலையையும் பிற விடுதலைகளையும், பெண் விடுதலையை மறந்து, பேசித்திரிந்த 'பெரியார்களையும்' 'வீரர்களையும்' பார்த்து,

"விண்ணுக்குப் பறப்பதுபோல் கதைகள் சொல்வீர்
விடுதலையென்பீர், கருணை வெள்ளமென்பீர்
பெண்ணுக்கு விடுதலைநீர் இல்லையென்றால்
பின்னிந்த உலகினிலே வாழ்க்கையில்லை"

என்று கிண்டல் செய்தும் மண்டையிலடித்தும் மயக்கம் தெளிவிக்கிறான்.

"பெண்டாட்டிதனை யடிமைப்படுத்த வேண்டி
பெண்குலத்தை முழுதடிமைப் படுத்தலாமோ?"

என்று பாரதி 'ஈரேழுலகமும்' ஊடுருவிப் பாயும்படி ஒரு கேள்வியைப் போடும்பொழுது, 'ஆயிரம் ஆயிரம் ஆண்டுகளாக, தாயினத்திற்கு, இழிந்த தன்னலத்தால் என்ன அநீதம் புரிந்தோம்' என்று நம்மை நாமே சபிக்கத் தோன்றுகிறது.

பாரதி சோவியத் பெண்ணை ("நவீன ரஷ்யா"வின் பெண்ணை)க் கண்டான். "நங்கை கூறும் நவீனங்களை"யும் "பெண்மைத் தெய்வத்தின் பேச்சுக்களை"யும் "உதய கன்னியின் உரையாடல்களை"யும் கேட்டான். "புதுமைப் பெண்ணை"க் கண்டு, அவளை அழைத்துவந்து, தமிழர்களிடையில் "துன்பம் நீக்கும் சுதந்திர பேரிகை" முழக்கச் செய்கிறான்.

'புதுமைப் பெண்' தனது 'வண்மலர்த் திருவாயால்' 'நாரத வீணை'யினும் இனிமையாக, 'கண்ணன் வேய்ங்குழலி'னும் மதுரமாக,

"அறிவுகொண்ட மனித உயிர்களை
அடிமையாக்க முயல்பவர் பித்தர்" என்றும்,

"சிறிய தொண்டுகள் தீர்த்தடிமைச் சுருள்
தீயிலிட்டுப் பொசுக்கிட வேண்டும்" என்றும்,

"ஆணும் பெண்ணும் நிகரெனக் கொள்வதால்
அறிவிலோங்கி இவ்வையம் தழைக்கும்" என்றும்,

"நாணுமச்சமும் நாய்கட்கு வேண்டும்
ஞானம் நல்லறம் வீர சுதந்திரம்
பேணுநற்குடி பெண்ணின் குணங்கள்" என்றும்,

"நிமிர்ந்த நன்னடை நேர்கொண்ட பார்வையும்
நிலத்தில் யார்க்கும் அஞ்சாத நெறிகளும்
திமிர்ந்த ஞானச்செருக்கு மிருப்பதால்
செம்மை மாதர் திறம்புவதில்லை" என்றும்,

"உலக வாழ்க்கையின் நுட்பங்கள் தேரவும்
ஓது பற்பல நூல்வகை கேட்கவும்
இலகுசீருடை நாற்றிசை நாடுகள்
யாவும் சென்று புதுமை கொணர்ந்திங்கே
திலகவாள் நுதலார் நங்கள் பாரத
தேசமோங்க உழைத்திடவேண்டும்" என்றும்,

"விலகி வீட்டிலோர் பொந்தில் வளர்வதை
வீரப்பெண்கள் விரைவில் ஒழிப்பர்" என்றும்,

"சாத்திரங்கள் பலபல கற்பர்
சௌரியங்கள் பலபல செய்வர்
மூத்த பொய்மைகள் யாவும் அழிப்பர்
மூடக் கட்டுகள் யாவும் தகர்ப்பர்
ஏத்தி ஆண்மக்கள் போற்றிடவாழ்வர்"

என்றும் சீனியின் பந்தலில் தேன்மாரியாகப் பொழிகிறான்.

"ஒவ்வொரு சமையற்காரியும் அரசாங்கத்தை நடத்தக் கற்றுத் தீரவேண்டு"மென்றார் புது உலகச் சிற்பி லெனின் அன்று. சோவியத் ஆட்சி அத்தகைய வாய்ப்பு அளித்தது புதுமைப் பெண்ணுக்கு.

பாரதியோ புதுமைப் பெண்ணோடு கூடி,

"பட்டங்கள் ஆள்வதும் சட்டங்கள் செய்வதும்
பாரினிற் பெண்கள் நடத்தவந்தோம்
எட்டும் அறிவினில் ஆணுக்கிங்கே பெண்
இளைப்பில்லைகாண் என்று கும்மியடி"

என்று கும்மியடித்தான். பாரதியின் கனவு இன்று நனவாகி வருகிறது நாடு முழுவதிலும்.

வர்க்கப் போரைப் போற்றினன்-
வம்பர் வாழ்வைத் தூற்றினன்

உழவர்களுக்கும் தொழிலாளர்களுக்கும் 'வந்தனை' செய்து, சோம்பேறிச் செல்வர்களை 'நிந்தனை' செய்கிறான்

பாரதி. 'வீணருக்கு உழைக்கமாட்டோம்' என்று வர்க்கப் போர்க்கொடியை உயர்த்துகிறான். "கண்ணன் — என் தந்தை" என்ற பாட்டில், தன்னையே கண்ணனைப் பின்வருமாறு சித்தரிக்கிறான் :—

"ஏழைகளைத் தோழமை கொள்வான்—செல்வம்
ஏறியவர் தம்மைக்கண்டு சீறிவிழுவான்"

என்று கூறி, பாரதி பாட்டாளிகளின் தோழனாகவும், பணக்கொழுப்பர்களின் பகைவனாகவும் காட்சி அளிக்கிறான்.

"அரும்பும் வியர்வை உதிர்த்துப் புவிமேல்
ஆயிரம் தொழில் செய்திடுவீரே!
பெரும்புகழ் உமக்கே இசைக்கின்றேன்
பிரமதேவன் கலையிங்கு நீரே"

என்று 'உலகத்தின் சிருஷ்டிகர்த்தாக்கள்' உழைப்பாளிகளே என்றும் அவர்களே தனது புகழ்ச்சிக் குரியவர்களென்றும் கூறுகிறான்.

இந்தியத் தொழிலாளிகளும், விவசாயிகளும் பெரும் போர்களில் இறங்குமுன்பு—ஒரு அரசியல் சக்தியாக உருவாகு முன்பு—தொழிற்சங்க காங்கிரஸும் கிஸான் சபையும் தோன்றுவதற்கு முன்பு—வாழ்ந்தவன் பாரதி. ஆயினும் அந்த நாளிலேயே தொழிலாளர் பக்கம் நின்று வர்க்கப் போர்க்கொடியை உயர்த்தியதுதான் அவன் சிறப்பு.

அந்நாளில் கிடைத்த ஆதாரங்களை வைத்துக் கொண்டு, மேனாட்டுத் தொழிலாளவர்க்கக் கிளர்ச்சிகளை ஆராய்ந்து, லெனினுடைய "அபேதக் கொள்கை"யின் சிறப்பை ஒப்புக்கொள்ளுகிறான். அது நம் நாட்டுக்கு "தீங்கு செய்யாது" என்கிறான். பாரதி இலக்கியத்தில் ஓரிடத்திலும் முதலாளி—ஜமீன்தாரர்களை 'தர்மகர்த்தாக்கள்' ஆக்கும் 'சமரச ஞானம்' தலைகாட்டவில்லை. உழவர், தொழிலாளர் பக்கமே தன் பக்கம் என்று கண்ட, கொண்ட பாரதி, தர்க்கரீதியாக முறையாக வளர்ந்து முடிவாக, மக்களை மன்னராக்கும் "புதிய

பொது உடைமைச் சமூகத்தைக்" கண்டான். வாயார மனமார வாழ்த்தினான்.

வயிற்றுக்குச் சோறிட வாழ்ந்தான்

இன்று எல்லோருடைய கண்ணையும் கருத்தையும் கவர்ந்து நிற்கும் முதற்பெரும் பிரச்னை, உணவுப் பிரச்னை. உணவுப் பஞ்சம் பொதுமக்களை நெருப்புச் சட்டியில் புழுவைப்போல் வறுத்துக்கொண்டிருக்கிறது.

"கஞ்சி குடிப்பதற் கிலார்—அதன்
காரணங்கள் இவையெனும் அறிவுமிலார்
பஞ்சமோ பஞ்சமென்று—நிதம்
பரதவித்து உயிர் துடிதுடித்து
துஞ்சி மடிகின்றார்"கள்.

பாரதி கண்ணிலும் இத்தகைய காட்சி அவனுடைய வாழ்நாளில் விழுந்திருக்கிறது.

மக்கள் நலத்தைவிட, தன்னலமே பெரிதென்ற போலி தேசபக்தர்கள் இன்றுபோல் அன்றும் இருந்திருக்கிறார்கள்.

"பஞ்சத்தும் நோய்களிலும்
பாரதர் புழுக்கள்போல்
துஞ்சத்தம் கண்ணற் கண்டும்—கிளியே
சோம்பிக் கிடந்தாரடி"

என்றும்,

"தாயைக் கொல்லும் பஞ்சத்தைத்
தடுக்க முயற்சியுறார்
வாயைத் திறந்து சும்மா—கிளியே
வந்தே மாதரமென்பார்"

என்றும் பாடி, நடிப்புத் தேசபக்தர்களின் தோலை உரிக்கிறான்.

பதுக்கல் கொள்ளையிலும், கள்ளமார்க்கெட் திருட்டிலும் மூழ்கிக் கிடந்து, தேசீயப் போர்வையைப் போர்த்திக்கொண்டு மூவர்ணக்கொடியை வானளாவப் பிடித்து, "ஜேஹிந்த்" கோஷம் தொண்டை கம்மப்போட்டு, கபட-

நாடகமாடும் கயவர்களை சொல்லம்பால் குத்திக் குடலைப் பிடுங்க பாரதி இல்லையே என்று தோன்றுகிறது. ஆயினும், பாரதி பரம்பரையைக் காக்கும் பாவலர்களும், பால பாரதிகளும் பாரதிக்கு துரோகம் செய்யமாட்டார்கள் என்ற நம்பிக்கை என் உள்ளத்தில் மங்கவில்லை.

"ஊருக்கு வயிறுநிறைய அன்னம் போடவேண்டும். இதுதான் உத்தம தர்மம். இது மூப்பாட்டனுருடைய தீர்மானம். என் தீர்மானமும் அப்படியே" என்று 'கட்டுரை' ஒன்றில் எழுதுகிறான் பாரதி.

உணர்ச்சியைப் பிழிந்து பொழிந்த ஒரு பாடலில்,

> "இல்லையென்ற சொல்லை—உலகில்
> இல்லையாக வைப்பேன்"

என்கிறான்.

'ஊருக்கு நல்லது' சொல்லி முரசறைகிறானே, அப்பொழுது பாடுகிறான்,

> "வயிற்றுக்குச் சோறுண்டு கண்டீர்—இங்கு
> வாழு மனித ரெல்லோர்க்கும்;
> பயிற்றி உழுதுண்டு வாழ்வீர்—பிறர்
> பங்கைத் திருடுதல் வேண்டாம்
> ....
> வயிற்றுக்குச் சோறிடவேண்டும்—இங்கு
> வாழு மனிதருக் கெல்லாம்
> பயிற்றிப் பலகல்வி தந்து— இந்தப்
> பாரை உயர்த்திடவேண்டும்" என்று.

உணவு நெருக்கடி மிகமிக ஆழமாகி, மக்களின் உயிரையும், உயர் மானத்தையும் சூறையிடும் இன்று, "பிறர் பங்கைத் திருடும்" கயவர்கள் தேசபக்தர் உருவத்திலும் பாரதி அன்பர் வேஷத்திலும் ஒய்யாரமாக உலாவித் திரிவதை நினைந்தால், உள்ளம் குமுறுகிறது.

ஒப்பிலாத சமுதாயம் கண்ட ஒரு தனிப் புலவன்

உணவுப் பஞ்சத்தைப் போக்க பாரதி காட்டும் வழி என்ன?

" இனிய பொழில்கள் நெடிய வயல்கள்
எண்ணரும் பெரும் நாடு—
கனியும் கிழங்கும் தானியங்களும்
கணக்கின்றித் தரும் நாடு—நித்தநித்தம்
கணக்கின்றித் தரும் நாடு "

என்று நாட்டு வளப்பத்தை அழகுற வர்ணிக்கிறான். இத்தகைய நன்னாட்டில்,

" மனிதர் உணவை மனிதர் பறிக்கும்
வழக்கம் இனி யுண்டோ ?
மனிதர்நோக மனிதர் பார்க்கும்
வாழ்க்கை யினி யுண்டோ ?"

என்ற கேள்விகளை நாடதிரக் கேட்கிறான்—" இல்லை, இல்லை " என்ற பேரொலியுடன் மக்கள் திக்கெட்டு மிருந்து திரள்கின்றனர்.

" தாரணி விளக்காம் என்னரு நாட்டின்
தவப்பெய ரதன்மிசை யாணை "
" வீரர், நம்நாடு வாழ்கென வீழ்ந்த
விழுமியோர் திருப்பெய ராணை "

பஞ்சத்தைக் கிஞ்சிற்றும் அனுமதியோம் என்கிறான் பாரதி.

மக்கள் : " நினைப்பது முடியும் ".
பாரதி : " இனி ஒரு விதி செய்வோம் "
மக்கள் : " அதை எந்தநாளும் காப்போம் "
(ஆர்கலியின் பேரொலிபோல் ஆரவாரம்)

பாரதி : " தனி ஒருவனுக்கு உணவில்லை யெனில்
ஜகத்தினை அழித்திடுவோம் "

என்று உச்சஸ்தாயியில் கர்ச்சிக்கிறான்.

மக்கள் எல்லோரும் :

பதுக்கல் கொள்ளைக்காரர்-ஜகத்தினை
அழித்திடுவோம்—கள்ளமார்க்கெட்
கயவர்கள்-ஜகத்தினை அழித்திடுவோம்

என்று கோஷிக்கின்றனர். போருணர்ச்சியில் பேருணர்ச்சி கொண்ட மக்களை நோக்கி பாரதி சொல்கிறான்:

உணவு, உடை, உறையுள்—வாழ்க்கைக்கு உரிய பொருள்கள் முன்,

" எல்லோரும் ஓர் குலம்
எல்லோரும் ஓர் இனம்
எல்லோரும் ஓர் விலை
எல்லோரும் ஓர் நிறை "

என்று. இந்த நன்னிலையைத் தருவது எது?

" ஒப்பிலாத புதிய பொதுஉடைமைச் சமுதாயம் " என்று இறுதியாகத் தெளிந்து உறுதியாகக் கூறுகிறான் பாரதி.

சீரமைப்பு நாடிய தீங்கவிச் செல்வன்

பொதுப்படையாக லட்சியங்களை 'அற்புத'மாகச் சித்தரித்த வரகவி மட்டுமல்ல பாரதி. அவன், நாட்டின் எதிர்காலச் சீரமைப்புச் சிற்பியுங்கூட.

" மண்பயனுற வேண்டும்
வானகம் இங்கு தென்படவேண்டும் "

என்று பாரதி மனம்நிறைய வேண்டுகிறான். 'பூலோகத்தில் சுவர்க்கலோகத்தை'க் காணவேண்டுமென்பதுதான் பாரதியின் கோரிக்கை, குறிக்கோள் எல்லாம்.

இவ்வாறு சீரமைப்பு வெற்றிபெற, பல 'இந்திர ஜால, மகேந்திர ஜாலங்கள்' நடைபெற வேண்டுமென்கிறான் பாரதி. கூழாங்கல்லை வயிரக்கல் ஆக்குவது, செம்பைத் தங்கமாகச் செய்வது, புல்லை நெல்லெனப் புரிவது, ஆண் பன்றியை அடலேறு ஆக்குவது—இவை போன்ற 'விந்தைபுரியும்' சக்தியோடு சீரமைப்பில் இறங்க வேண்டுமாம். இந்நாட்டை,

" தொல்லை தீர்த்துயர்வு கல்வி—வெற்றி
சூழும் வீரம் அறிவாண்மை
கூடும் திரவியத்தின் குவைகள்—திற்ற
கொள்ளும் கோடிவகைத் தொழில்கள்—இவை

நாடும்படிக்கு வினைசெய்து—இந்த
நாட்டோர் கீர்த்தியெங்கு மோங்க—கலி
சாடும்திறம் எமக்கு வேண்டும்"

என்று மக்களின் பிரதிநிதியாக முக்காரமிட்டுக் கேட்கிருன்.

வானகத்தை மண்ணகத்தில் இறக்கும் மாபெரும் திருப்பணிக்கு,

"தேட்டமின்றி விழிஎதிர்காணும்
தெய்வமாக விளங்கும்"

தொழிலாளர் உலகத்தையே மலைபோல் நம்புகிருன்.

தொழிலாளி என்னும்போது, யந்திரத் தொழிலாளி, விவசாயி, படிப்பாளி மூவரையும் ஒரே தட்டில் வைத்தே எடை போடுகிருன் பாரதி.

"இரும்பைக் காய்ச்சி உருக்கிடுவோரையும்,
யந்திரங்கள் செய்திடுவோரையும்,
உண்ணக்காய் கனி தந்திடுவோரையும்,
உழுது நன்செய்ப் பயிரிடுவோரையும்,
பாட்டும் செய்யுளும் கோத்திடுவோரையும்
பரதநாட்டியக் கூத்திடுவோரையும்
காட்டும்வையப் பொருள்களின் உண்மை
கண்டு சாத்திரம் சேர்த்திடுவோரையும்"

'கண்கண்ட தெய்வமாக' பாரதி வணங்கும் காட்சி, சிந்திக்கச் சிந்திக்கத் தெவிட்டாத இன்பம் பயக்கும். இத்தகைய தொழிலாளர்களோடு சேர்ந்து,

....................................."—தொழில்
பண்ணப் பெருநிதியம் வேண்டும்—அதில்
பல்லோர் துணைபுரிய வேண்டும்"

என்ற ஒரு கூட்டு அறிக்கையை விடுத்து, நாட்டின் சீரமைப்பில் இறங்குகிருன். தொழிலாளிகளும் படிப்பாளிகளும் பாரதியைச் சூழ்ந்து நின்றுகொண்டு,

“பொழுதெல்லாம் எங்கள் செல்வம் கொள்ளைகொண்டு
போகவோ—நாங்கள்—சாகவோ
அழுது கொண்டிருப்போமோ ஆண் பிள்ளைகள்
அல்லமோ—உயிர்—வெல்லமோ?”

என்று ஆவேச நுரைவழியக் கேட்கிறார்கள். பிரிட்டிஷ் மூலதனச் சுரண்டல் கொள்ளை வாலைச் சுருட்டிக் கொண்டு, உயிரைக் கையில் பிடித்துக்கொண்டு ஓட்ட மெடுக்கிறது.

“ஜனங்களின் சங்க முழுமைக்கும் பொதுஉடைமை” யாகிறது பிரிட்டிஷ் பணமூட்டைகளின் சொத்து.

“நடையும் பறப்புமுணர் வண்டிகள் செய்வோம்
ஞாலம் நடுங்கவரும் கப்பல்கள் செய்வோம்
காவியம் செய்வோம் நல்ல காடு வளர்ப்போம்
கலைவளர்ப்போம் கொல்லர் உலைவளர்ப்போம்
ஓவியம் செய்வோம் நல்ல ஊசிகள் செய்வோம்
உலகத் தொழிலனைத்தும் உவந்து செய்வோம்”

என்று ‘பண்ணுறத் தெரிந்து ஆய்ந்த பசுந்தமிழில்’ பாரதியோடு சேர்ந்து பாடுகிறார்கள். சீரமைப்பு ஜாம் ஜாமென்று, திக்கெட்டு மெட்ட, வெற்றி சூடுகிறது.

இம்பீரியல் கெமிகல்ஸ் — டாட்டா ஒப்பந்தம், நப்பீல்டு - பிர்லா ஒப்பந்தம், சர்சில்க் - லான்சில்ஸ் ஒப்பந்தம் போன்ற பிரிட்டிஷ் - இந்திய பணமூட்டைகளின் கூட்டுக் கொள்ளையால் நாடு சீரழிக்கப்படுகிறது. அதே பொழுது, சுதந்திர சர்க்கார் தக்க திட்டத்தோடு சீரமைப்புப் பெரும் பணியில் இறங்கவேண்டிய தருணம். ஸ்டர்லிங் கடனுக்குப் பதில் பிரிட்டிஷ் மூலதனத்தைப் பறிமுதல் செய்யவேண்டுவதும், பெருந் தொழில்களை தேசீயமயமாக்க வேண்டுவதும், விவசாயி - தொழிலாளி - படிப்பாளிகளிடத்தில் முழு நம்பிக்கைவைக்க வேண்டுவதும் சீரமைப்புத் திட்டம் மெய்யாகவே வெற்றிபெற இன்றியமையாதவை. இங்கு பாரதி நமக்கு எத்துணை சிறந்த வழிகாட்டியாக விளங்குகிறான் பாருங்கள்!

பாரதி வழி வாழ்க!

தமிழ் மக்களின் சிறந்த பண்பாடுகளையும் உணர்ச்சி ஓட்டங்களையும் உய்த்தறிந்து, துய்த்தறிந்து உணர்ந்தவன் பாரதி.

தமிழ் மக்களின் எதிர்கால வாழ்வு எப்படியிருக்கும் என்று சித்தரித்தவன் பாரதி.

தமிழ் மக்களின் குறைகளை எல்லாம் எடுத்துக் காட்டி, அவற்றை ஒழிக்க வழி காட்டியவன் பாரதி.

தமிழ் மக்களின் முன்னேற்றப் பாதையில் கண்ட தடைக் கற்களைத் தூக்கியெறிந்து பாதையைப் புதுப்பித்தவன் பாரதி.

"பள்ளத்தில் வீழ்ந்திருக்கும் குருடரெலாம் விழி பெற்றுப் பதவிகொள்ள", "வெள்ளத்தின் பெருக்கைப் போல் கலைப் பெருக்கும், கவிப் பெருக்கும் மேவச்" செய்தவன் பாரதி.

> "நமக்குத் தொழில் கவிதை, நாட்டுக் குழைத்தல்
> இமைப் பொழுதும் சோரா திருத்தல்"

என்ற அடிகளுக்கு இலக்காக வாழ்ந்தவன் பாரதி.

பிரத்தியட்ச உண்மைகளையும் யதார்த்த நிலைமைகளையும் கலையின் அடிவாரங்களாகக் கொண்ட அருங் கலைவாணன் பாரதி.

"எழுத்தாளன், மனித ஆத்மாவை—மனித சிந்தனையைச் செம்மைப் படுத்தும் எஞ்ஜினீயர்" என்கிறார் ஸ்டாலின். தற்காலத் தமிழகத்தில் பாரதிக்கு நிகரான எஞ்ஜினீயர்—உயிர்க் கலைஞன்—மகாகவி—யாருமில்லை.

ஆகவே "பாட்டுக்கொரு புலவன பாரதியடா" என்று பட்டிக்காட்டானை—சாதாரண தமிழ் மகனைக் கொண்டு பாரதியைப் புகழ்ந்து பாடச் சொன்னார், கவிமணி தேசிக விநாயகம் பிள்ளை.

பாரதி காலத்திற்குப் பின் பாரதியை எந்தக் கவிஞனும் புறக்கணிக்க முடியவில்லை. எந்த எழுத்தாளனும் அலட்சியம் செய்ய இயலவில்லை. எந்த மக்களாலும், தலைவர்களாலும், கிளர்ச்சிகளாலும் அசட்டை

செய்ய முடியவில்லை. அத்தகைய தனிப்பெரும் பீடத்தில் ஏறிக்கொண்டான் பாரதி. ஆகவே இந்த சகாப்தத் தைப் "பாரதி சகாப்தம்" என்கிறார், அறிஞர் திரு. வி. க.

தேசீய கவி நாமக்கல் கவிஞர் தம்மை 'பாரதி பரம் பரை' என்பதில் பெருமை கொண்டாடுகிறார்.

தமிழகத்தின் இன்றைய தலை சிறந்த உயிர்க் கவிஞ ராகிய கனக-சுப்புரத்தினமோ "பாரதிதாசனாகி"விட் டார்.

பாரதியின் பாஸ்வெல் வ. ரா. "பாரதிதான் தமிழ்" என்றால், வியப்பேது?

இளங் கவிகளும் எழுத்தாளர்களும் பாரதி வழி யைப் பின்பற்றி, அன்றாடப் போராட்டங்களி லிருந்து இறுதி லட்சியமாகிய சுதந்திர இந்தியாவில் சுதந்திரத் தமிழகமாம் புதிய தமிழகத்தைக் காணும் பெரும் போராட்டம் வரையில் தமிழ்ப் பொதுமக்களோடு தோளோடுதோள் நின்று அரும்பணி ஆற்றுவார்களாக!

பாரதி நூற்களும், பாரதி பாடல்களும் தனி உரி மைப் பிடிப்பிலிருந்து விடுபட, தமிழர்களின் பொது உடைமையாகிச் சிறப்புற, நாட்டன்பர்களும் அரசிய லாரும் பொது மக்களும் முயன்று, பாரதி இலக்கியம் முழுப்பயன் தரச் செய்வார்களாக!

•

குறிப்பு

பாரதி நூல்களை வெளியிடும் உரிமை திரு. விஸ்வ நாத ஐயர் (பாரதியாரின் தம்பி) கையில் இருக்கிறது. பேசும் படம், வானொலி, இசைத்தட்டு இவைகளில் பாரதி பாடல்களைப் பாடுவதற்கான உரிமையை மெய் யப்பச் செட்டியார் ஒருவர் பணம் கொடுத்து விலைக்கு வாங்கி வைத்துக்கொண்டிருக்கிறார்.

பாரதி இலக்கியம் தமிழ் மக்களின் பொதுஉடைமை-ஏன், உலகத்து மக்களுக்குக்கூட. காந்தி இலக்கியம் போல் பாரதி இலக்கியமும் பொதுஉடைமையாக—தனி உரிமையில் சிக்கிக்கிடப்பது விடுபட—தமிழ் மக்களும் சென்னை சர்க்காரும் தகுந்த நடவடிக்கை எடுக்க உடனே முன்வரவேண்டும்.

"சேமமுற வேண்டுமெனில் தமிழ் முழக்கம்
தெருவெல்லாம் செழிக்கச் செய்வீர்"

இது பாரதியின் ஆணை. இந்த ஆணையை நிறைவேற்ற பாரதி நூற்களை—இலக்கியத்தை யாரும் பதிப்பித்து வெளியிட உரிமை ஏற்படவேண்டும். பாரதியின் இளவல் திரு. விஸ்வநாத ஐயர் காலமறிந்து தானே முன் வந்து, பாரதி நூல்களை பொதுஉடைமை ஆக்கவேண்டும். அப்போது தமிழ் மக்களின் நன்றி அவருக்கு என்றும் உரியதாகும். பணத்திற்கு ஆசைப்பட்டு, தனி உரி மைக்கே நின்றால் பழிதான் ஏற்படும். பாரதி குடும்பத் திற்கு-விஸ்வநாத ஐயர் உள்பட-ஒரு நல்ல நன்கொடை அளிக்க தமிழ் மக்கள் தயங்கமாட்டார்களென்று எதிர் பார்க்கலாம்.

"தேமதுரத் தமிழோசை உலகமெலாம்
பரவும்வகை செய்தல் வேண்டும்"

பாரதியின் இந்த ஆணையை நிறைவேற்ற பாரதி பாடல் கள் தங்கு தடையின்றி, வானொலி, இசைத்தட்டு, பேசும்

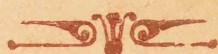
படங்களில் தாராளமாகக் கேட்கப்பட வேண்டும். ஆகவே, மெய்யப்பச் செட்டியாரும் பாரதிப் பாடல்களில் வியாபாரம் நடத்துவதை ஒழித்து, தமிழ் மக்களின் நன் மதிப்பைப்பெற முன்வரவேண்டும்.

விஸ்வநாத ஐயரும் மெய்யப்பச் செட்டியாரும் தமிழ் மக்களின் வேண்டுகோளை நிறைவேற்றக் காலம் கடத்து வார்களானால், சென்னை சர்க்கார் பாரதி பாடல்களும் பாரதி இலக்கியமும் நாட்டிற்குப் பொது என்று பிரகடனம் செய்ய வேண்டும். அதற்காக தமிழ் மக்கள் முறையான, தீவிரமான கிளர்ச்சியிலும் நடவடிக்கைகளிலும் உடனே இறங்கித் தீரவேண்டும்.

வெளிவருகிறது! வெளிவருகிறது!!

இன்றைய இந்தியா

நாட்டுமக்கள் ஆனந்தப்பள்ளு பாடுகிறார்கள்; மூவர்ணக்கொடி அரசாங்கக் கொடியாகிவிட்டது.

ஆனால், இந்தியப் புரட்சி பூர்த்தி அடையவில்லை; பிரிட்டிஷ் ஏகாதிபத்தியம் சிருஷ்டித்த பழைய சமூக அமைப்பு ஒழியவேண்டும்; புதிய ஏற்பாடு பூக்க வேண்டும்.

இந்தப் புனிதமான பணிக்கு வழிகாட்டுகிறது "இன்றைய இந்தியா".

பிரபல உலக கம்யூனிஸ்ட் தலைவர்

ரஜனி பாமி-தத்

எழுதியது

எஸ். ராமகிருஷ்ணன்

மொழிபெயர்ப்பு

ஜனசக்தி பிரசுராலயம்,

6, டேவிட்ஸன் தெரு. :: ஜார்ஜ்டவுன், சென்னை